

Arrest

nr. 49 596 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, komt in februari 2008 België binnen.

Op 3 februari 2010 leggen verzoeker en D.H., van Belgische nationaliteit, een verklaring af van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Halle.

Op 3 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Hij wordt verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 2 mei 2010, een bewijs van ziekteverzekering voor te leggen. Bij deze aanvraag legt verzoeker volgende stukken voor:

- een kopie van zijn paspoort
- vier foto's met handgeschreven data 31 augustus 2008 en 17 september 2008;
- getuigenverklaringen van 7, 8, 9, 12 en 15 januari 2010 dat deze personen verzoeker kennen sedert 2008 en dat ze weten dat hij een koppel vormt met D.H. en met haar samenwoont in Halle, een getuigenverklaring van 6 januari 2010 van de ex-man van D.H. dat hij verzoeker kent sedert begin 2008, dat verzoeker en D.H. onderdak kregen in zijn woning tot september 2009 en dat verzoeker een relatie heeft met D.H.;
- een certificaat van 17 januari 2010 dat verzoeker de modules A en B van lessen Nederlands met vrucht heeft beëindigd;
- weddefiches van zijn partner D.H.;
- een verbintenis tot tenlasteneming van verzoeker opgesteld door zijn partner op 3 februari 2010
- een Tunesisch certificaat van celibaat van verzoeker van 16 oktober 2009;
- een uittreksel uit de geboorteakte van verzoeker.

Op 2 maart 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Halle mee dat verzoeker moet worden verzocht om tevens volgende documenten voor te leggen voor 3 mei 2010: bewijzen dat het koppel elkaar twee jaar kent en dat ze elkaar gedurende die twee jaar, drie keer ontmoet hebben gedurende 45 dagen, of bewijzen dat het koppel een jaar samengewoond heeft voor de aanvraag of bewijzen dat het koppel samen een kind heeft. Dit verzoek wordt op 2 maart 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 6 april 2010 dient verzoeker volgende stukken in:

- een getuigenverklaring van 6 april 2010 dat verzoeker sedert begin 2008 samen met D.H. onderdak gekregen heeft bij Y.R., de ex van D.H.;
- een certificaat van 6 juni 2009 van het beëindigen van modules A en B van Nederlandse taallessen;
- een attest van een Centrum voor Volwassenenonderwijs van 8 januari 2010 dat verzoeker er was ingeschreven voor het schooljaar 2008-2009 en er is ingeschreven voor het schooljaar 2009-2010.

Op 12 juni 2010 stelt de lokale politie een samenwoningsverslag op waaruit blijkt dat het koppel samenleeft.

Op 1 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 03.02.2010 door K., F., geboren te (...), op 17.09.1978 en van Tunesische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van volgende documenten:

- *Verklaring tot tenlasteneming dd 03.02.2010: de recente datum van dit document toont niet aan dat betrokkenen reeds minstens één jaar een stabiele relatie hebben.*

- *Loonfiches van de referentiepersoon: aangezien op deze loonfiches nergens een verwijzing naar betrokkene terug te vinden is, bewijzen ze op geen enkele manier de stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen.*

- *Attest van het GLTT-CVO dd 08.06.09, dd 08.01.2010, dd 17.01.2010: aangezien op deze documenten geen enkele verwijzing valt terug te vinden naar de referentiepersoon, kunnen deze documenten geen bewijs vormen voor de relatie tussen betrokkenen.*

- *Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*

- *Foto's waarbij de datum duidelijk in pen is aangebracht: deze foto's kunnen niet aanvaard worden*

aangezien ze niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 & 2 van het Koninklijk Besluit tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen van 5 juli 2010, manifeste appreciatiefout.

Art. 40bis luidt als volgt:

(...)

DISCUSSIE

De bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)

DUURZAAMHEID VAN DE RELATIE IS WELDEGELIJK AANGETOOND: SCHENDING VAN ARTIKEL 40 BIS VAN DE WET VAN 15.12.1980

In artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 staat duidelijk te lezen dat indien de vreemdeling aantoont dat het gaat : "om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt", de betrokkene als een familielid van de EU-burger beschouwd wordt.

Er wordt nergens gesteld dat men ook een jaar dient samen te wonen. Overigens is het zo dat verzoeker en zijn partner weldegelijk één jaar samenwonen doch dat dit slechts officieel werd in september 2009.

Verzoeker baseert zich hiervoor op het vernietigingsarrest van de Raad van State dd. 2 februari 2010 (kenmerk 201.374) en het K.B. van 5 juli 2010 dat hierop volgde waaruit duidelijk volgt dat DVZ niet kan vereisen dat verzoeker al een jaar zou samenwonen met zijn partner.

Indien de partijen kunnen aantonen dat ze mekaar reeds een jaar kennen en een relatie hebben, dient dit voldoende te zijn.

Verzoeker en zijn partner kunnen perfect aantonen dat zij reeds minstens één jaar een relatie hebben met elkaar. Hij legt hiertoe een aantal documenten voor.

Doch, de bestreden beslissing beschouwt elk ingediend document als een apart document en doet niet de moeite om de context juist te begrijpen.

Als de referentiepersoon haar loonfiches neerlegt, is dit uiteraard om aan te tonen dat zij de tenlasteneming weldegelijk serieus neemt en wil aantonen dat zij kan instaan voor haar partner. Dit document toont dus weldegelijk de oprechtheid van de relatie aan.

De tenlasteneming toont inderdaad aan dat verzoeker en zijn partner reeds voor februari 2010 een relatie hebben, aangezien de partner van verzoeker niet zomaar uit het niets een tenlasteneming voor een partner zou tekenen.

De attesten van de lessen die verzoeker gevolgd heeft tonen weldegelijk aan dat hij sinds begin 2008 samenwoont met zijn partner en lessen heeft gevolgd om zijn integratie te bevorderen.

Ook de getuigenis van de heer Y. R., die de ex-echtgenoot is van de partner van verzoeker is duidelijk: sinds begin 2008 heeft verzoeker onderdak gekregen bij hem en D. H., de partner van verzoeker. Dit was op de (...) te Halle, vandaar ook dat de attesten van de lessen die verzoeker gevolgd heeft, dit adres aangeven als zijnde het adres van verzoeker. Sinds oktober 2009 wonen ze officieel samen op het adres te Halle op de (...).

Deze elementen samen gezien met de getuigenverklaringen en foto's, dienen weldegelijk als bewijs gezien te worden van het feit dat verzoeker en zijn partner reeds een relatie hebben van één jaar.

Dat de motivering van de bestreden beslissing elk document apart bekijkt en uit zijn context trekt, is een manifeste appreciatiefout.

Dat de motivering die één jaar samenwoont vereist een schending is van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van het K.B. van 5 juli 201 0.

VERSLAG VAN SAMENWOONST OF VAN GEZAMENLIJKE VESTIGING IS VOLKOMEN POSITIEF

Uit het politieverlag dat is terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat de verbalisant geen enkel negatief element kon terugvinden met betrekking tot de samenwoont en de relatie van verzoeker en zijn partner.

Zo zijn er foto's van de partners terug te vinden in het appartement die aan de muur hangen, zijn er mannen- en vrouwenschoenen in de gang terug te vinden. Ook het buurtonderzoek toont aan dat verzoeker en zijn vriendin soms samen gezien worden op de markt.

Dit verslag samen gelezen met de overige elementen hadden tot de conclusie moeten leiden dat er weldegelijk sprake is van een relatie tussen verzoeker en zijn partner in de zin van artikel 40 bis van de Wet van 15.12.1980. De motivering van de bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van dit artikel en van de materiële motiveringsverplichting."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet bewezen heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Hiervoor verwijst verwerende partij naar de tekst van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verwerende partij merkt op dat verzoeker in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet maar aanspraak kan maken op een verblijf als familielid van een burger van de Unie voor zover het gaat om een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt voorafgaand aan de aanvraag. Wat verstaan moet worden onder "stabiele relatie" wordt verduidelijkt in het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008). Verzoeker moet in zijn situatie aantonen dat hij voor de aanvraag minstens één jaar ononderbroken heeft samengewoond met zijn partner. Verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 39 395 van 26 februari 2010 waarin vermeld wordt dat er geen reden is om geen toepassing te maken van het koninklijk besluit van 7 mei 2008.

Het is verwerende partij niet duidelijk wat verzoeker bedoelt met de uitspraak dat de samenwoning officieel werd in september 2009 maar dat zij al langer samenwonen. De verklaring van wettelijke samenwoning werd pas op 3 februari 2010 opgesteld. Verzoeker bewijst niet dat de samenwoning van vroeger dateert en dan nog is deze periode te kort om van een duurzame en stabiele relatie te spreken in de zin van de wettelijke bepalingen.

Verwerende partij zet uiteen dat de documenten die verzoeker aanbrengt om de relatie te bewijzen, niet volstaan, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. De verbintenis tot tenlasteneming dateert van 3 februari 2010 en bewijst niet dat er een duurzame en stabiele relatie is van één jaar, de loonfiches bevatten geen verwijzing naar verzoeker en vormen geen bewijs van de relatie, de opleidingsattesten zijn niet dienstig om de relatie aan te tonen en duiden enkel op een wil tot integratie, vervolmaking en bijscholing. De verklaringen op eer kunnen niet worden gecontroleerd op hun objectiviteit en waarachtigheid en zijn niet dienstig als hard bewijs. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd zowel in feite als in rechte.

Nu verzoeker de motieven van de bestreden beslissing lijkt te kennen, is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, merkt verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur en zij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad.

3.1.3. In de repliekmemoire voert verzoeker aan dat verwerende partij meent gebruik te moeten maken van een koninklijk besluit dat nochtans duidelijk in strijd is met de wet. Dit moet buiten toepassing worden gelaten overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet omdat de bepalingen daarin strikter zijn dan in de wet. Verwerende partij gaat er ook foutief van uit dat een relatie pas kan bestaan na het aangaan van een verbintenis tot tenlasteneming. Verwerende partij gebruikt een criterium dat geen steun vindt in de wet met name "een jaar samenwonen" en niet "een jaar relatie". Verzoeker zet uiteen dat het niet gaat om een foute appreciatie maar om een foute toepassing van de wet.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending

van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de Vreemdelingenwet en naar het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. De schending van deze bepaling wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de motiveringplicht.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, als partner in een duurzame relatie. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...)."

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat dit artikel ook van toepassing is op familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Hieruit blijkt dat verzoeker als partner een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie moet hebben die al minstens een jaar duurt, vooraleer hij een recht kan verkrijgen op verblijf als familielid van een Belg.

3.1.4.1. Vooreerst spitst verzoeker zich in het middel en in de repliekmemoire vooral toe op het feit dat er volgens hem geen samenwoning van een jaar vereist is maar enkel een relatie van een jaar. Hij verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad van State nr. 201.374 van 2 februari 2010 en naar het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 5 juli 2010).

De Raad merkt op dat artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie al minstens een jaar moet duren. Dat deze duurzame en stabiele relatie al minstens een jaar dient te duren op het moment van de aanvraag wordt bevestigd door de bewoordingen van artikel 3, 1° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, waarin de

criteria worden bepaald van een duurzame en stabiele relatie en waarin vermeld wordt “1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond”. Hieruit blijkt tevens dat de duurzaamheid van de relatie onder andere kan worden aangetoond door het feit dat het koppel reeds minstens één jaar heeft samengewoond.

Deze bepaling is niet vernietigd door de Raad van State en in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft het koninklijk besluit van 5 juli 2010 deze bepaling niet gewijzigd. Enkel artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 is gewijzigd door artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010, dat dateert van na de bestreden beslissing genomen op 1 juli 2010.

Artikel 3, 1° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 is ongewijzigd, waardoor één van de drie criteria om het bestaan van een duurzame en stabiele relatie aan te tonen, blijft: minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken samengewoond hebben.

Ongeacht de duur van de samenwoning blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing echter dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het bestaan van een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt niet is aangetoond.

3.1.4.2. De Raad herhaalt dat verzoeker als partner een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie moet hebben die al minstens een jaar duurt, vooraleer hij een recht kan verkrijgen op verblijf als familielid van een Belg.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag verschillende stukken indiende, namelijk op 3 februari 2010: vier foto's met handgeschreven data 31 augustus 2008 en 17 september 2008, getuigenverklaringen van 7, 8, 9, 12 en 15 januari 2010 dat deze personen verzoeker kennen sedert 2008 en dat ze weten dat hij een koppel vormt met D.H. en met haar samenwoont in Halle, een getuigenverklaring van 6 januari 2010 van de ex-man van D.H. dat hij verzoeker kent sedert begin 2008, dat verzoeker en D.H. onderdak kregen in zijn woning tot september 2009 en dat verzoeker een relatie heeft met D.H., een certificaat van 17 januari 2010 dat verzoeker de modules A en B van lessen Nederlands met vrucht heeft beëindigd, weddefiches van zijn partner D.H., een verbintenis tot tenlasteneming van verzoeker opgesteld door zijn partner op 3 februari 2010.

Op 6 april 2010 legde verzoeker volgende stukken voor: een getuigenverklaring van 6 april 2010 dat verzoeker sedert begin 2008 samen met D.H. onderdak gekregen heeft bij Y.R., de ex van D.H., een certificaat van 6 juni 2009 van het beëindigen van modules A en B van Nederlandse taallessen, een attest van een Centrum voor Volwassenenonderwijs van 8 januari 2010 dat verzoeker er was ingeschreven voor het schooljaar 2008-2009 en er is ingeschreven voor het schooljaar 2009-2010.

Over de foto's wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“deze foto's kunnen niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.”*

Over de getuigenverklaringen wordt overwogen: *“Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.”*

Over de onderwijsattesten wordt gesteld: *“aangezien op deze documenten geen enkele verwijzing valt terug te vinden naar de referentiepersoon, kunnen deze documenten geen bewijs vormen voor de relatie tussen betrokkenen.”*

Over de loonfiches van verzoekers partner wordt geoordeeld: *“aangezien op deze loonfiches nergens een verwijzing naar betrokkene terug te vinden is, bewijzen ze op geen enkele manier de stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen.”*

Tenslotte wordt over de tenlasteneming van 3 februari 2010 opgemerkt: *“de recente datum van dit document toont niet aan dat betrokkenen reeds minstens één jaar een stabiele relatie hebben.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris alle stukken die verzoeker heeft ingediend in het kader van zijn relatie heeft onderzocht, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. Verzoeker uit hierop kritiek in het middel, en geeft bij elk van deze stukken een bijkomende uitleg. Door deze uitleg toont verzoeker in

hoofdzaak aan dat hij niet akkoord gaat met het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar hij toont niet aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk is of niet zou steunen op de stukken van het dossier. Evenmin toont verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout: het getuigt van zorgvuldigheid dat de stukken die verzoeker voorlegde per soort worden onderzocht en besproken in het licht van de bewijsvoering aangaande het hebben van een duurzame en stabiele relatie. Er kan niet worden aangenomen dat de stukken "uit de context" worden getrokken.

Nu enkel getuigenverklaringen en foto's waarbij een handgeschreven datum is aangebracht, vermelden dat het koppel elkaar kent sedert 2008 en het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde oordeelt dat de foto's niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden en dat de getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden, nu de andere stukken telkens betrekking hebben op één persoon van het koppel afzonderlijk en er geen verwijzing naar elkaar terug te vinden is, en nu de tenlasteneming recent is en het niet onredelijk is te stellen dat hieruit niet blijkt dat er al een relatie bestaat van minstens een jaar, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van de stukken van het dossier geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het koninklijk besluit van 5 juli 2010, merkt de Raad op dat dit koninklijk besluit dateert van na de bestreden beslissing en pas in werking is getreden op 30 juli 2010, zodat verzoeker de schending ervan door de bestreden beslissing die is genomen op 1 juli 2010 niet met goed gevolg kan aanvoeren.

3.4.1.3. Waar verzoeker verwijst naar het positief samenwoningsverslag, merkt de Raad op dat in het verslag van 12 juni 2010 inderdaad niets ongunstigs wordt opgemerkt. In de bestreden beslissing wordt ook niet betwist dat verzoeker en zijn partner samenwonen sedert hun verklaring van wettelijke samenwoning op 3 februari 2010. Zoals blijkt uit punt 3.4.1.1. van dit arrest, dient verzoeker overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet echter aan te tonen dat hij op het moment van de aanvraag, namelijk op 3 februari 2010, een duurzame en stabiele relatie heeft die al minstens een jaar duurt. Een relatieverslag opgesteld na de aanvraag kan niet worden ingeroepen ter staving hiervan, hoogstens houdt dit een aanwijzing in dat de relatie op dat moment na de aanvraag nog bestaat.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van het art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De tekst:

(...)

Discussie:

Overwegende dat de bestreden beslissing een regelrechte schending is van het recht op eerbiediging van het privéleven, familie -en gezinsleven gewaarborgd door art 8 van het Verdrag, Het artikel 8 van het Verdrag dient hoofdzakelijk om een individu te beschermen tegen een willekeurige inmenging van de openbare macht in het privé-leven van éénieder. Het artikel 8 legt echter ook een positieve verplichting op aan de ondertekenende staten tot een effectief respect van het gezins - en familiaal leven. (Europees Hof van de Rechten van de mens, Eriksson c. Suède van 22 juni 1989, § 71, Margarita et Roger Andersson c. Suède van 25 februari 1992, §91, Olsson c. Zweden van 24 maart 1988, §90, Keegan c. Irland van 26 mei 1 994, § 44, et Hokkanen c. Finlande van 23 september 1 994, § 54);

Dat verzoeker en zijn vriendin een voorafgaand en effectief familiaal en gezinsleven hebben. Verzoeker heeft een relatie met zijn vriendin sinds en woont met haar samen sinds begin 2008. Bewijs hiervan is de getuigenis van de ex-echtgenoot van de partner van verzoeker, de verschillende attesten van de lessen die verzoeker volgde en de getuigenissen die hij voorlegt.

Het betreft een effectieve en hechte familiale cel.

Dit gezinsleven is een gekend gegeven voor verwerende partij.

Het recht op eerbiediging van het familiaal leven voorzien door art 8 van het verdrag legt aan de staat een duidelijke verplichting op. De staat moet immers op die manier ageren teneinde toe te laten aan de betrokkenen om een normaal familiaal leven te leiden en effectieve relaties op te bouwen.

"Dit houdt in dat de relatie tussen kinderen en ouders, de basis van een familiaal leven, wordt beschermd."¹ Het Europees Hof stelt nog : « pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale » Vrije vertaling: Voor een ouder en een kind, is het samen zijn een fundamenteel element van het familiaal leven.

Dat de bestreden beslissing de familiale cel samengesteld door verzoeker en zijn vriendin, verbreekt.

Dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging inhoudt in het privé-leven en familiaal leven van verzoeker.

Art 8 voorziet immers dat een inmenging enkel kan:

"dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Verzoeker stelt geen probleem voor de openbare orde. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

De bestreden beslissing verwijst absoluut niet naar één van deze voorwaarden voorzien door artikel 8 EVRM.

Dat er dus dient besloten te worden dat de bestreden beslissing art 8 van het EVRM schendt."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker geen officiële samenwoning kan bewijzen van voor de datum waarop de verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, namelijk 3 februari 2010. Verder vermeldt verzoeker tegenstrijdige data voor het begin van de samenwoning, namelijk begin 2008 en september 2009. Verzoeker heeft niet bewezen een duurzame en stabiele relatie te hebben.

Verwerende partij zet uiteen dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. Verwerende partij verwijst naar rechtsleer om te stellen dat, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar ook dat het nagenoeg onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielieven te leiden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. In de repliekmemoirie neemt verzoeker er nota van dat verwerende partij niet ontkent dat artikel 8 van het EVRM toepasselijk is op zijn situatie. De relatie tussen verzoeker en zijn partner behoort ontegensprekelijk tot hun beschermd privé-leven. Zelfs als het volgens verwerende partij geen duurzame en stabiele relatie betreft, gaat het toch om het privéleven van verzoeker. Verzoeker meent dat verwerende partij de door artikel 8 van het EVRM opgelegde evenredigheidstoets niet heeft toegepast. Een maatregel moet evenredig of proportioneel zijn in het licht van het beoogde doel. Het proportionaliteitsbeginsel maakt deel uit van een ruimere notie krachtens welke moet worden bepaald of er een behoorlijk evenwicht is gerealiseerd tussen de vereisten van het algemeen maatschappelijk belang en de bescherming van de fundamentele rechten van het individu. In de bestreden beslissing valt niets te lezen over het beoogde doel. Evenmin is een overweging terug te vinden over het evenwicht tussen de vereisten van het algemeen belang en de bescherming van het gezinsleven van verzoeker. De afweging die dient gemaakt te worden, is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker minstens sedert 3 februari 2010 samenwoont met zijn partner, zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn partner beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van zijn familiaal leven uitmaakt die bovendien niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als deze vermeld in het door hem aangehaalde arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op zijn eigen situatie. Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner en bevat ook een bevel om het grondgebied te verlaten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert zijn aanvraag om verblijf als familielid van een Belg. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

De Raad herinnert er verder aan dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont bovendien niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst te verblijven.

De gemachtigde heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET